



✓
1677, 2 35

LEVIATHAN

Refutatus & expositus

DISPUTATIONE ORDINARIA

Ex Jur. Nat. & Gent.

AUSPICE NUMINE

PRÆSIDE

HENRICO COCCEJO,

U. J. D. & Jur. Gent. P.P. & F.P.

DECANO,

RESPONDENTE

JOHANNE DIETERICO NOTT,

Hammonâ - Guestphalo.

Ventilanda Die 10. Mart. An. 1677.

b. l. q. f.

Denuo recusa MDCCIV.

LEVIATHAN

REINHEIT & EXPONIERUNG

DISPUTATIONE ORDINARIA

EX JURE & GENE

CAUSAE NUNTIAE

PRAEF.

HENRICO COCCIO

U. J. D. & J. G. M. P. S. P.

DECANO

RES. ORDINATE

JOHANNI DISTRICTO NOT.

HAMMONI - GUEPHALO

FRANKENBERG. D. M. M. M. M.

Denno. M. DCCIV.



§. 1.

Nijcitur in sacris mentio Leviathan, in cujus descriptione hæc inter alia inveniuntur verba; Non est potestas super terram, quæ comparetur ei. Factus est expers metus. Videt omnia sublimia infra se, & Rex est omnium filiorum superbiæ.

Job. 41. vers. pen. & ult. Hæc descriptio, si abstrahatur ab exemplo, cui applicatur d. l. & in genere accipiatur, apprime convenit summæ in his terris potestati, indeque occasionem dedit sagacissimi ingenii viro Thomæ Hobbesio, ut eam vocem *Leviathan* applicaret personæ suæ artificiali, sc. summo magistratui, quem alibi *mortalem Deum* vocat, & ex unione omnium privatarum voluntatum efformat, *tract. Leviath. in princ. & cap. .17. in fin.*

§. 2.

Nos equidem hunc docti viri conatum non improbamus; verùm cum hanc potestatem non tantum nomine sed re ipsa esse Numinis vicariam jam olim asseritum à nobis fuerit, operæ precium visum est, jam examinare, an hic Leviathan ita ex conjunctione privatarum voluntatum produci, indeque jura descriptionis §. 1. allatæ tribui ipsi queant; an verò superiore principio ad id opus sit.

A 2

§. 3. Sen-

(2.)

§. 3.

Sententia Hobbesii est, constitui personam hanc artificialem, seu summam potestatem, dum cives singuli vim suam omnem in unum conferunt, isque uniuscujusq. personam ita gerit, ut singuli videantur esse autores omnium actionum, quas persona illa exercet, perindeque sit acsi ipsi singule gessissent, qua ipse gerit, & per hanc representationem existere veram unionem omnium in illa persona, qua dicatur civitas & Deus mortalis, descriptus d. c. 41. fin.

§. 4.

Affabrè! verum talem potestatem à civibus istis concedi posse, quæ sufficiat descriptionis illius amplitudini explendæ, nedum constituendæ authoritati Numinis Vicariæ omnino negamus. I. Quia omne hominum genus, etsi quicquid in ipsis est autoritatis plenissimè in unum conferant, nihil tamen quicquam divinæ autoritatis tribuere possunt utpote quod ipsi non habent, l. 20. pr. A. R. D. omnis enim omnium autoritas, quantacunque sit, humana tantum est, non divina. Atqui Principibus competit divina quædam potestas, scilicet Numinis Vicaria ut alibi ostensum; disp. de Summ. pot. illa ergo ab hominibus concedi nequit.

§. 5.

II. Quia omnes homines Principi jus in suam vitam adeoque jus capitalium pœnarum concedere non possent, cum nec ipsi jus in vitam suam habeant; quippe quos divinus Autor sui, non ipsorum causâ, & veluti instrumenta suæ gloriæ condidit. Nulli ergo homini jus est tale divini Authoris instrumentum & *ἐργα-*
μίδης vivis tollere aut alii jus tollendi concedere.

§. 6. III.

(3.)

§. 6.

III. Hoc idem ostenditur ex mandato illo Numinis, quod post diluuium non singulis, sed omnibus, qui tunc vivebant, simul dedit, ne sanguinem hominis profundant, addita hac ipsa ratione, quia homo gerat imaginem Dei; adeoque omnes tunc homines, qui simul fuere, non habuere jus ullius hominis occidendi, & imaginis illius divinæ extinguendæ. Regerunt facile prohiberi ibi non publicum facinorosi supplicium, sed privatam singulorum occisionem. Resp. Ratio adjecta, quod in imaginem divinam nihil hominibus sit juris, æquè militat in omnibus hominibus publicè coeuntibus, ac in singulis; quicquid enim est illius divini instrumenti & imaginis, non humani sed divini juris est. Neque mandatum hoc singulis, sed toti hominum generi, quod tunc publicè quasi congregatum fuit, datum est. Denique quod singuli non habent, id nec omnibus simul ex se competet, quia competeret omnibus ex singulorum conventionem; qui ipsi id non habent. Aliunde E. illa potestas arcessenda est.

§. 7.

IV. Cives omnes non possunt nisi jus in suas res & actiones concedere, nam & hic aliud non habent. Unde E. jus belli in extraneos occidendive eos?

§. 8.

V. Ex concessione civium non potest consequi Princeps hanc descriptionis partem; *Factus est expers metus*: imò nunquam magis metui subjiçietur, quam ubi cives à sua tantum concessione pendere potestatem Principis, nec superiore aliqua autoritate suffultam, viderint. Sed & illa parte deficit descriptio, quod nulla

A 3

fit

fit potestas super terram, quæ comparatur ei; si illa tantum sit humana.

§. 9.

Aliunde ergo hic Leviathan & ὑπερέχου ἐξουσία, omnesq; alias supereminens potestas constituenda est, ut descriptionis hujus magnitudinem æquet, de quo ita statuimus. Extra controversiæ aleam summo rerū Arbitro competit in homines à se conditos plenum arbitrium atque potestas, quæ & jura sua iis injungere, injunctaque exequi, seu ad ea observanda compellere homines potest. Hanc potestatem cum ipse in his terris non exercent, eam quasi delegavit commisitve humanæ societati, & consequenter necessario illi simul concessit omnia illa remedia, quæ ad tuenda ista jura, coercendosq; ad eorum observationem homines necessaria duxerit. Hinc quicumque ab ea ad hanc potestatem eliguntur, non vi hujus electionis, sed vi delegationis quasi à Numine cuius electo factæ, eam exercent. Hinc DEI GRATIA. i. Dei nomine & loco, seu, ut Severus in nummis, DIS AUSPICIBUS imperia edictaque sua promulgant. Hinc jus ipsis in hominis, divinæ imaginis vitam. Hinc mandatum illud post diluvianum non ad Deos hos vicarios, sed ad homines tantum pertinuit. Hinc verè metus expers potestas tanta auctoritate defensa. Hinc descriptione sua perfectus Leviathan.

§. 10.

Hanc autem Numinis delegationem evidenter ostendimus. I. Cum rerum Autor jura ac decreta sua observari, eoq; homines compelli velit, necessario etiam vult potestatem, quæ compelli homines & necessitate juris illius observandi adstringi possint: nam & ju-
rium

(§)

rium ratio hæc est, quòd inde oritur obligatio & necessitas parendi; & necessitas talis nulla est, nisi sit potestas, quæ non parentes compellat: & ex eodem capite firmisimè id concludit Pomp. in l. 2. §. 13. O. I. *Quantum est enim, ait, jus in civitate esse, nisi sint, qui jura regere possint: indeque & ipse deducit, necessarios esse magistratos, utpote per quos effectus rei accipiat.* Atqui potestatem hanc non exercet ipse divinus Autor per se. Ergo per alios, quibus ipse quasi delegavit: At per quos, nisi per ipsos homines, non unum vel plures, neutrum enim ullibi definitum est. Ergo per omnes, vel qui omnium electione constitutus omnes repræsentat. *Conf. disp. de Summ. pot.*

§. II.

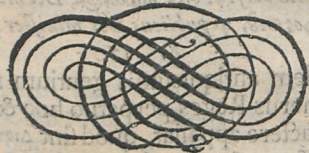
II. Eandem divinæ potestatis delegationem luculenter ostendit sacra pagina Paulus de istis ἐξουσίας ὑπερχύσας, seu potestatibus summis, & reliquas omnes supereminentibus (ita enim vox illa ὑπερέχων de regia potestate dicitur, & aliis potestatibus subordinatis opponitur 1. Pet. 2. v. 13.) inquit: *ἐκ ἐστὶν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ, non est potestas nisi à Deo.* Et mox eod. vers. αὶ δὲ ἄλλοι ἐξουσία ἔχοντες ἀπὸ Θεοῦ πτωγμέναι εἰσίν. *Quæ sunt potestates, à Deo instituta sunt.* Unde mox vers. 2. vocatur διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, *Dei institutio.* & bis vers. 4. Θεοῦ δούλον, *Dei minister.* Denique vers. 6. λειτουργὸς Θεοῦ, *q. publicus Dei minister, &c.*

§. 12.

III. Idem antiquissimis gentium semper probatum. Homerus Reges perpetuo hoc & quasi peculiariter ipsis caractere appellat, quod sint Διοτρεφέας, à Deo aliti: uti *Odyss. n. vers. 49. δῆεις δὲ Διοτρεφέας βασιλέας.* item de Priamo, in fine *Iliad. ω. v. περ. Πριάμοιο Διοτρεφέου βασιλήου.* Item de Menelao, *Odyss. ο. v. 97. Ε v. 64. Μενέλαος Διοτρεφέας.*
Item

Item *Iliad.* β. vers. 98. Διοτρεῖ θεῶν βασιλῶν. Item vers. 196. Διοτρεφέος βασιλῆος : ubi ipse quoque Poëta hanc addit rationem nominis vers. seq. Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ ; quia *A Jove summus honos.* Idemque exerte Callim. *Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆος. A Jove sunt Reges.* Et Plato in *Polit.* regem dicit, πὸν βασιλῆα, ὡς θεὸν ἐξ ἀνθρώπων. *Regem, ceu Deum inter homines.* Tacitus quoque disertè ait l. 6. *annal. in oratione M. Terentii.* Principi summum rerum judicium Dii dederunt. Unde Curtius : *Regium nomen gentes, que sub regibus sunt pro Deo colere.* Et Tullius orat. post. red. in sen. se magistratum Romanum Deorum numero colere debere, &c. Hinc sapienter Pertinax in nummo providentiam imperium sibi deferentem expresit cum Inscriptione : PROVIDENTIÆ DEORUM. Hinc vox illa ipsius Dei ad Principes : *Dii estis.* Hinc numinis quoque affectiones, hoc jure Vicario iis tribuuntur. Hunc E. Leviathan non ἀνθρώπου φύσιν sed θεοτρεφῆν, non ab hominibus sed Deo natum apparet.

FINIS.



ULB Halle

003 487 296



3

SB

V 378

V 317







1677, 2 35

LEVIATHAN

Refutatus & expositus

DISPUTATIONE ORDINARIA

Ex Jur. Nat. & Gent.

AUSPICE NUMINE

PRÆSIDE

HENRICO COCCEJO,

U. J. D. & Jur. Gent. P. P. & F. P.

DECANO,

RESPONDENTE

JOHANNE DIETERICO NOTT,
Hammonâ - Guestphalo.

Ventilanda Die 10. Mart. An. 1677.

b. l. q. f.

Denuo recusa MDCCIV.

